

پرتویی از امید: حمایت از زنان دارای معلولیت

۱۷ اسفند ۱۴۰۱

پری اصلانی (سمت چپ)، ۴۲ ساله ساکن روستای چهاربرج

پری اصلانی، زنی با استعداد و نابینا است که به دلیل معلولیت گذشته‌ای پُر چالش و مملو از ناملایمات دارد. او ۴۲ ساله است و ساکن روستای چهاربرج، واقع در استان خراسان شمالی بوده و لیسانس روانشناسی دارد. با شروع همه‌گیری کووید ۱۹ پری امید خود را از دست داد و نه تنها یکبار، بلکه چندین بار تصمیم گرفت به زندگی خود پایان دهد چرا که آینده‌ای پیش روی خود نمی‌دید.

زهرامی گوید: "زمانی که پری را ملاقات کردم او بسیار نا امید بود، اما من نوری در او دیدم و به داستان زندگی‌اش گوش دادم. تنها به دلیل آنکه پری دارای نوعی معلولیت است نباید از داشتن یک زندگی عادی مرحوم شود. از او پرسیدم آیا تمایل به ایجاد تغییر در زندگی‌اش دارد که او پذیرفت."

زهرامی قزل یک کارآفرین نیکوکار در حوزه صنایع دستی و اهل جنوب شهرستان اسفراین در استان خراسان شمالی، که از سایت‌های آزمایشی پروژه ترسیب کربن بود، است. جلسات آموزشی زیادی در زمینه‌ی محیط زیست، مهارت‌های فنی و حرفه‌ای و مشارکت با توجه ویژه به سرمایه‌ی انسانی، در این زمینه برگزار شد که در نتیجه‌ی آن بسیاری از مردم محلی به ویژه زنان، مهارت‌های جدیدی را کسب کردند. سه کارگاه متمرکز با کمک این پروژه در این منطقه افتتاح شد که باعث بهبود معیشت کارگران زن، از جمله پری بود.

پری آموخت که چگونه صنایع دستی بسازد. ابتدا با کارهای ساده‌تری مانند ساخت منگوله شروع کرد، اما با سرعت در کار خود پیشرفت کرد و توانست در زمان همه‌گیری با بافندگی کسب درآمد کند. امروز پری با عشق به بافتن ادامه می‌دهد. او از خانواده، به ویژه پدرش که از آلزایمر

رنج می‌برد، حمایت می‌کند. خواهر کوچکش منیر، که همچون خودش نابینا است را نیز سر کار برد و به او یاد داد که چگونه بافندگی و کار گروهی انجام دهد، زیرا نمی‌خواست او نیز در خانه منزوی شود.

پری می‌گوید: "به پایان دادن زندگی‌ام فکر می‌کردم و همه چیز تاریک و ناامیدکننده بود اما از زمانی که زهرا را ملاقات کردم و با پروژه آشنا شدم نور و روشنایی به زندگی‌ام بازگشت. برای اولین بار در زندگی جرات کردم که برای آینده‌ام برنامه‌ریزی کنم با امید آنکه بتوانم پس‌انداز کنم و از نظر مالی مستقل شوم. من اولین زنی بودم که در روستایمان به دانشگاه رفتم و وارد جامعه شدم."

پری به چالش‌هایی که زندگی بر سر راه او قرار داده، غلبه کرده است. او اکنون سرپرست یکی از کارگاه‌هایی است که در آن بافتن را آموخت و همراه با ۱۵ زن سرپرست خانوار و یا دارای معلولیت در کنار هم فعالیت می‌کنند.

پری همچنین می‌گوید: "می‌خواهم تحصیلاتم را ادامه دهم و از تمام توانم برای کمک به زنان مشابه خود استفاده کنم تا مردم پتانسیل ما را درک کرده و به دلیل معلولیت قضاوتمان نکنند." او اضافه کرد: "معلولیت یک مانع نیست. اگر جامعه از من و سایر افراد دارای معلولیت حمایت کند، خواهد دید که ما چیزهای زیادی برای ارائه داریم. افراد دارای معلولیت باید به عنوان اعضای برابر جامعه شناخته شوند."

در سال ۲۰۰۳ میلادی برنامه توسعه سازمان ملل متحد با حمایت تسهیلات جهانی محیط زیست اولین فاز از پروژه ترسیب کربن در استان خراسان جنوبی در شرق ایران را شروع کرد.

این پروژه با هدف جذب کربن اتمسفر در مناطق خشک و نیمه خشک ایران و بهبود وضعیت اجتماعی-اقتصادی جوامع محلی با استفاده از رویکرد توسعه منابع طبیعی مبتنی بر جامعه، توسط سازمان منابع طبیعی و آبخیزداری به همراه برنامه توسعه سازمان ملل متحد اجرا شد.

برخی از ذینفعان این پروژه نابینا بودند اما همه آنها نوری در قلب خود داشتند که به دلیل همه‌گیری کووید ۱۹ و تأثیرات زیاد آن بر زندگی و معیشتشان خاموش شده بود. این پروژه با هدف حمایت و توانمندسازی اقتصادی گروه‌های آسیب‌پذیر از جمله زنان و افراد دارای معلولیت، آموزش‌های مهارتی و مواد ارگانیک را برای ساخت صنایع دستی ارائه و از اتصال تولیدکنندگان محلی و محصولات سازگار با محیط‌زیست آنها به بازار گسترده‌تر، حمایت کرده است.

برنامه توسعه سازمان ملل متحد از طریق پروژه‌های خود در سراسر کشور به همکاری با شرکای ملی و بین‌المللی برای رفع نیازهای اجتماعی-اقتصادی گروه‌های آسیب‌پذیر ادامه خواهد داد.

